

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2To/5/2013
Identifikačné číslo spisu:	9512100172
Dátum vydania rozhodnutia:	22.10.2013
Meno a priezvisko:	JUDr. Peter Krajčovič
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2013:9512100172.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Petra Krajčoviča a sudcov JUDr. Libora Duľu a JUDr. René Štepánika na verejnom zasadnutí 22. októbra 2013 v Bratislave v trestnej veci obžalovaného S. V. pre zločin prijímania úplatku podľa § 329 ods. 1 Tr. zák. o odvolaní prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky proti rozsudku Špecializovaného trestného súdu zo 7. marca 2013, sp. zn. PK - 2 T 42/2012, takto

rozhodol:

Podľa § 321 ods. 1 písm. b/ Tr. por. napadnutý rozsudok sa z r u š u j e.

Na základe § 322 ods. 3 Tr. por. sa obžalovaný S. V. podľa § 285 písm. a/ Tr. por.

o s l o b o d z u j e

spod obžaloby pre skutok ňou právne posudzovaný ako zločin prijímania úplatku podľa § 329 ods. 1 Tr. zák., ktorý mal spáchať tak, že

dňa 18.05.2012 v časovom rozpätí od 10:27 h do 12:34 h v Malackách, na ulici T., na prevádzke STK patriacej spoločnosti H., s.r.o. so sídlom v I., C., IČO: XX XXX XXX, vykonal pravidelnú technickú kontrolu a emisnú kontrolu na osobnom motorovom vozidle zn. Ford Mondeo, EČV: T., VÍN: L., bielej farby, ktoré pristavil na STK žiadateľ o kontrolu K. K., nar. XX.XX.XXXX, bytom Q., W. X. č. d. XX, pričom i napriek zisteným závadám, ktoré by mali byť zaradené do kategórie C - nebezpečné s výsledkom, že vozidlo je nespôsobilé na premávku na pozemných komunikáciách, vydal v rozpore s ustanovením § 48 a následne zákona č. 725/2004 Z. z. o podmienkach prevádzky vozidiel na pozemných komunikáciách v znení neskorších predpisov doklady osvedčujúce vykonanie pravidelnej technickej kontroly u predmetného vozidla, a to protokol o technickej kontrole vozidla č. SKG 129140, osvedčenie o technickej kontrole č. SKF 355619 a pridelil kontrolné nálepky č. SKEi 735345 s dobou platnosti technickej kontroly do 18.05.2014, s výsledkom spôsobilosti vozidla na premávku na pozemných komunikáciách so zistenými závadami zaradenými do kategórie A ľahké, pričom vykonal aj emisnú kontrolu vozidla s vyhovujúcimi nameranými hodnotami, čím uznal vozidlo spôsobilé na premávku na pozemných komunikáciách, hoci v skutočnosti sú hodnoty emisií tohto vozidla nevyhovujúce a v rozpore s ustanovením § 66 a nasl. uvedeného zákona vystavil protokol o emisnej kontrole motorového vozidla č. SKF 488593, osvedčenie o emisnej kontrole č. SKF 067486 a kontrolnú nálepku s č. SKEi O 14407 s lehotou splatnosti do 18.05.2014, za čo žiadal a prevzal od vodiča K. K. finančnú hotovosť vo výške celkom 80,-€, z ktorej suma 50,-€ s DPH bola určená na úhradu poplatkov

v zmysle platného cenníka danej STK a zvyšnú časť v sume 30,-€ prijal ako úplatok za uznanie spôsobilosti uvedeného vozidla, pričom po prevzatí príslušnej platby dal vodičovi vystaviť pokladničkou doklad o zaplatení 80,-€, ktorý K. K. prevzal pod reg. č. 0025, kde boli v skutočnosti uvedené údaje o vykonaní technickej a emisnej kontroly na motorové vozidlá na prepravu tovaru s celkovou hmotnosťou nad 3500 kg autobusy s viac ako 9 sedadlami a kolesové traktory nad 40 km/hod.

Odôvodnenie

Rozsudkom Špecializovaného trestného súdu zo 7. marca 2013, sp. zn. PK - 2 T 42/2012, bol obžalovaný S. V. podľa § 285 písm. b/ Tr. por. oslobodený spod obžaloby prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky, sp. zn. VII/2 Gv 103/12, zo dňa 19. novembra 2012, pre skutok opísaný vo výroku tohto rozsudku najvyššieho súdu obžalobou kvalifikovaný ako zločin prijímania úplatku podľa § 329 ods. 1 Tr. zák. preto, že skutok nie je trestným činom.

Proti tomuto rozsudku podal na hlavnom pojednávaní prokurátor Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej len prokurátor) odvolanie v neprospech obžalovaného S. V., ktoré odôvodnil písomným podaním zo dňa 30. apríla 2013. Nestotožnil sa s rozhodnutím prvostupňového súdu, že žalovaný skutok nie je trestným činom, pretože skutok sa stal, obžalovaný naplnil všetky zákonné znaky skutkovej podstaty zločinu prijímania úplatku podľa § 329 ods. 1 Tr. zák. Poukázal na to, že použitie informačno-technických prostriedkov v predmetnej trestnej veci nasledovalo po vydaní príkazu sudcu po tom, čo operatívne informácie dokumentovali fakt, čo na Stanici technickej kontroly H., pracovisko Malacky dochádza ku korupčnému správaniu sa viacerých zamestnancov. Použitie agenta bolo v súlade s ustanovením § 117 ods. 2 Tr. por. a bolo úmerné protiprávnosti konania, na odhaľovaní, zisťovaní alebo usvedčovaní ktorého sa zúčastnil. Svojou činnosťou iniciatívne nenavádzal na spáchanie trestného činu, pretože od počiatku bolo zrejmé, že sa nejedná o korupciu verejného činiteľa. Polícia podľa prokurátora zvolila kriminalistický postup, pri ktorom agent použil motorové vozidlo konkrétnej fyzickej osoby, ktorá je identifikovaná priloženou kópiou evidenčnej karty vozidla. Vozidlo predtým absolvovalo technickú a emisnú kontrolu na Stanici technickej kontroly v Trnave s výsledkom, že vozidlo je na premávku na pozemných komunikáciách nespôsobilé pre viaceré vážne a nebezpečné chyby. S týmto očakávaným výsledkom bolo vozidlo pristavené na technickú a emisnú kontrolu na prevádzku STK v Malackách po predchádzajúcom telefonickom dohovore s pracovníkom STK S. V. Obžalovaný kontroloval vozidlo, pričom agent sa riadil pokynmi servisného technika. Po kontrole vozidla obžalovaný agentovi povedal, že to bude stáť 80 eur, ktoré agent obžalovanému vyplatil, ten si dal peniaze do vrečka, hoci nemusel vôbec riešiť otázku úhrady peňazí za poskytnutú službu, pretože to je náplňou práce pokladničky, ktorá sa nachádzala v prijímacej miestnosti, no obžalovaný vykonal túto nadprácu s cieľom získať úplatok, ktorým je rozdiel medzi účtovanou sumou 50 eur a oznámenou sumou 80 eur. Keď sa agent dožadoval pokladničného bloku, bol mu vydaný blok na 80 eur viažuci sa na kontrolu nákladného motorového vozidla. Obžalovaný S. V. v protokole o technickej a emisnej kontrole na rozdiel od predchádzajúcej kontroly konštatoval, že vozidlo je spôsobilé na premávku na pozemných komunikáciách a nevyznačil žiadne vážne ani nebezpečné chyby na vozidle.

Prokurátor v podanom odvolaní poukázal na platnú judikaturu, podľa ktorej pod policajnou provokáciou treba rozumieť zámerné, aktívne podnecovanie alebo navádzanie, či iné iniciovanie spáchania trestnej činnosti u druhej osoby, ktorá by inak protiprávne nekonala. V danom prípade išlo o tzv. skrytú reakciu polície, ktorou sa sledovalo zistenie skutočností dôležitých pre trestné konanie, odhalenie páchatelia trestného činu a zabezpečenie dôkazov o jeho trestnoprávne postihnutelnom konaní. Polícia neinicuje, t.j. nevytvára u kontrolovanej osoby vôľu spáchať trestný čin, ale vytvára pre spáchanie trestného činu vhodné podmienky.

Prokurátor sa nestotožnil so záverom súdu, že priznanie sa obžalovaného S. V. k trestnej činnosti po

vznesení mu obvinenia bolo pod ťarchou hrozby väzobného opatrenia.

Výrok rozsudku o oslobodení obžalovaného S. V. spod obžaloby považuje prokurátor za chybný, nezodpovedajúci zistenému a dôkaznému stavu, a preto navrhol Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky ako odvolaciemu súdu napadnutý rozsudok podľa § 321 ods. 1 písm. b/ Tr. por. zrušiť a podľa § 322 ods. 1 Tr. por. vec vrátiť súdu prvého stupňa na nové prejedanie a rozhodnutie.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len najvyšší súd) ako odvolací súd (§ 315 veta druhá Tr. por.), keďže nezistil dôvod na zamietnutie odvolania podľa § 316 ods. 1 Tr. por. alebo zrušenia rozsudku podľa § 316 ods. 3 Tr. por., preskúmal podľa § 317 ods. 1 Tr. por. zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaniu vytýkané prihliadol len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por. a zistil nasledovné:

Prvostupňový súd po vykonanom dokazovaní dospel k záveru uvedenému v rozsudku, že skutok pre ktorý je obžalovaný stíhaný, sa stal. Mal za dokázanú existenciu zamestnaneckého pomeru obžalovaného na pozícii konkrétny technik v obchodnej spoločnosti, ktorej predmetom činnosti bolo vykonávanie technických a emisných kontrol vozidiel, i to, že obžalovaný žiadal a prijal finančné prostriedky od svedka - agenta K. v sume 80 eur za výkon technickej a emisnej kontroly vozidla Ford Mondeo EČV: T., čo vyplýva z výpovede svedka K. potvrdenej obrazovo - zvukovým záznamom nahratých rozhovorov medzi ním a obvineným. Súd sa stotožnil s tvrdením obžaloby, že činnosť spočívajúca vo vykonávaní technickej a emisnej kontroly vozidiel zodpovedá kritériám § 131 ods. 1 Tr. zák., ktorým je definovaná vec všeobecného záujmu. Vyvodil záver, že v danom prípade plnenie spoločensky významnej úlohy bolo štátom vyfabulované, pretože obžalovaný vykonával technickú a emisnú kontrolu vozidla, ktoré nepatrilo fyzickej ani právnickej osobe, vozidlo bolo účelovo určené na odhaľovanie trestnej činnosti a pracovná činnosť obžalovaného pri výkone technickej a emisnej kontroly tohto vozidla sa nedotýkala práv a záujmov konkrétnej osoby na riadnom výkone tejto činnosti. Obžalovaný podľa súdu prvého stupňa konal v skutkovom pozitívnom omyle, pričom súd toto konanie považoval za nespôsobilý pokus, ktorý vylučuje uplatnenie trestnej zodpovednosti páchatel'a za dokonaný trestný čin, ku ktorému konanie páchatel'a smerovalo.

Súd prvého stupňa konštatoval vo svojom rozhodnutí, že príkaz na použitie agenta bol vydaný sudcom pred začatím trestného stíhania, pre skutok posúdený ako zločin prijímania úplatku podľa § 329 ods. 1 Tr. zák. v tom čase nebolo začaté trestné stíhanie a pre takýto skutok nebolo vznesené obvinenie žiadnej osobe. Z toho vyvodil záver, že pre orgány činné v trestnom konaní na základe vtedy zistených skutočností, neexistovala vyššia miera pravdepodobnosti, ktorá by odôvodňovala záver, že by objektívna existencia predispozície obžalovaného ku spáchaniu takéhoto trestného činu bola daná. Súd zastal názor, že v konkrétnom prípade postup agenta odporoval ustanoveniu § 117 ods. 2 Tr. por., pretože agent de facto obžalovaného navádzal na spáchanie trestného činu korupcie. Nešlo o činnosť agenta namierenú na odhalenie a dokumentovanie už spáchaného trestného činu, ale o odhalenie zamestnanca technickej a emisnej kontroly, u ktorého mala byť subjektívna predispozícia na spáchanie deliktu. Súd vyjadril názor, že samotné operatívne informácie, ktorými polícia disponovala, nemohli byť považované za splnenú zákonnú podmienku pre možnosť použitia provokácie tak, ako to upravuje ustanovenie § 117 ods. 2 Tr. por. Dospel k záveru, že štátny orgán, zastúpený svojim príslušníkom - policajtom policajného zboru v pozícii agenta, vyvinul aktívne úsilie voči obvinenému i keď sa v osobe obvineného nejednalo o špeciálny subjekt v postavení verejného činiteľa. Prvostupňový súd sumarizoval, že skutkový dej, ktorý tvorí základ obžaloby sa skutočne udial. Bola preukázaná podstata skutku, ale dokázaný skutok, pre ktorý je obvinený stíhaný nenaplnia všetky objektívne a subjektívne znaky žiadnej skutkovej podstaty trestného činu. Dôvodom je vzhľadom na neprípustný zásah štátu do deja, skutkový omyl.

Skutok nie je podľa prvostupňového súdu trestným činom a neprichádza do úvahy ani postúpenie veci inému orgánu na prejedanie priestupku, iného správneho deliktu, disciplinárneho alebo kárneho previnenia, čo viedlo k oslobodeniu obžalovaného S. V. spod obžaloby podľa § 285 písm. b/ Tr. por.

Najvyšší súd rozhodujúc o podanom odvolaní dospel k týmto záverom:

Obžalovaný S. V. je trestne stíhaný pre zločin prijímania úplatku podľa § 329 ods. 1 Tr. zák., v súvislosti s ktorým Trestný poriadok umožňuje použitie agenta (§ 117 ods. 1 Tr. por.). Pojmom agent možno rozumieť prostriedok operatívno - pátracej činnosti, ktorého možno použiť pri splnení zákonných podmienok, ktorými sú:

- odhaľovanie, zisťovanie a usvedčovanie páchatel'ov zločinov trestného činu korupcie, trestného činu zneužívania právomoci verejného činiteľa alebo trestného činu legalizácie príjmu z trestnej činnosti
- odhaľovanie, zisťovanie a usvedčovanie páchatel'ov uvedených trestných činov iným spôsobom by bolo podstatne sťažené
- existencia odôvodneného podozrenia, a to na základe zistených poznatkov, že bol spáchaný trestný čin alebo má byť spáchaný taký trestný čin v budúcnosti.

Ak ide o tzv. predprípravné konanie (pred začatím trestného stíhania) je zrejmé, že penzum poznatkov a ich preukazná hodnota na použitie agenta v zmysle § 117 Tr. por. budú relatívne nízke a všeobecné, určite nekonkrétnejšie ako vo fázach začatého trestného stíhania, navyš ak sa jedná o trestné činy (uvedené v § 117 ods. 1 Tr. por.) korupcie (sem spadá i trestná vec obžalovaného S. V.), kde z hľadiska jej odhaľovania je prostredie, do ktorého má polícia preniknúť, uzavreté a prakticky bez infiltrácie do neho dôkazne navonok nepreukazné. Nemožno preto pôvodné informácie, ktoré zakladali rozhodnutie sudcu pre prípravné konanie vydaním príkazu na použitie agenta, označiť za nedostatočné, so všetkými na to sa viažucimi dôsledkami pre procesné využitie tohto dôkazného prostriedku (ako nositeľa a sprostredkovateľa dôkazu).

Z ustanovenia § 117 ods. 2 Tr. por., keďže obžalovaný S. V. nie je verejným činiteľom (ani zahraničným verejným činiteľom), je pre jeho trestnú vec aplikovateľná len prvá časť druhej vety pred bodkočiarkou tohto ustanovenia, t.j. že agent nesmie iniciatívne navádzať na spáchanie trestného činu.

Pod policajnou provokáciou treba rozumieť zámerné, aktívne podnecovanie alebo navádzanie, či iné iniciovanie spáchania trestnej činnosti vedené snahou, aby osoba, ktorá by inak protiprávne nekonala, spáchala trestný čin. Operatívna aktivita polície je činnosť zameraná na zistenie skutočností dôležitých pre trestné konanie, odhalenie páchatel'a trestného činu, zabezpečenie dôkazov o jeho trestnoprávne postihnuteľnom konaní, zabránení mu v jeho pokračovaní a na minimalizáciu spôsobených škôd.

Kľúčová odlišnosť operatívnej aktivity polície od policajnej provokácie charakterizuje skutočnosť, že polícia neinicuje, t.j. nevytvára u osoby vôľu spáchať trestný čin, ale vytvára u osoby s takýmto zámerom vhodné podmienky na spáchanie trestného činu, ktoré však nesmú byť výnimočné, ale objektívne možné, v danej situácii obvyklé a musia nastať až s časovým odstupom potom, čo sa páchatel' rozhodol spáchať trestný čin a preukázateľne spravil kroky k jeho spáchaniu.

Premietnuc uvedené do konkrétnej trestnej veci obžalovaného S. V. je treba konštatovať, že K. K. v pozícii agenta s legendou konajúc spôsobom uvedeným v obžalobe prokurátora, vyvinul aktívne úsilie navádzania na spáchanie trestného činu obžalovaným. Na jeho konanie treba totiž nahliadať v širších súvislostiach.

Bol to agent K. K., ktorý kontaktoval obžalovaného S. V. spôsobom navodzujúcim u obžalovaného potrebu vykonania kontroly vozidla nie zákonom a technickým predpisom zodpovedajúcim spôsobom, keď tvrdil, že má telefónne číslo na S. V. od známeho, ktorého identitu nechcel uviesť cez telefón a vec chcel riešiť na osobnom stretnutí rozhovorom. Z tohto rozhovoru vyplynul aj záujem K. K. na vykonaní kontroly vozidla priamo u S. V. a nie v súlade s náhodným výberom pridelenia technika na vykonanie kontroly vozidla cez administratívneho pracovníka stanice technickej kontroly, s ktorým má prísť zákazník oficiálne do kontaktu, ak si nevybavuje kontrolu „po známosti“, ako tomu bolo v konkrétnom prípade. K. K. bol ochotný čakať práce na technika S. V. hodinu a pol po tom, čo mu pripomenul ich predchádzajúci telefonát a čo mu obžalovaný oznámil, že ho môže zobrať až o dvanástej, čo ďalej obžalovaného muselo utvrdiť v tom, že sa nemá jednať o bežné a riadne, právnym predpisom

zodpovedajúce, vykonanie kontroly. K. K. pristavil na technickú kontrolu a emisnú kontrolu vozidlo, ktoré zjavne na prvý pohľad aj pre neodborníka nemohlo splniť kritéria technickej kontroly. Aj bez merania hĺbky dezénu pneumatiky vozidla je i pre laika z púhej fotografie zjavné, že opotrebovanosť pneumatík vozidla je absolútne mimo noriem, rovnako je na pohľad zrejmé aj poškodenie nárazníkov vozidla. Je teda evidentné, že žiadateľ o kontrolu takého vozidla si musel byť vedomý toho, že takéto vozidlo už pre tieto zjavné vonkajšie nedostatky nemôže byť uznané spôsobilým na prevádzku na verejných komunikáciách a teda, že obe strany, tak žiadateľ o kontrolu vozidla ako i technik si už len z týchto vizuálne zjavných dôvodov musia byť vedomí, že kladný výsledok čo i len technickej kontroly vozidla nemôže byť postupom lege artis korunovaný úspechom vydaním kladného rozhodnutia o tejto kontrole, kvôli ktorému (kladnému) rozhodnutiu vždy záujemca o kontrolu vozidlo pristavuje (opak by bol samozrejme nelogický). Už z týchto na prvý pohľad i pre bežného motoristu zjavných nedostatkov vozidla, vylučujúcich kladné rozhodnutie o technickej kontrole vozidla, a pre profesionálneho technika stanice technickej kontroly, ktorým obžalovaný S. V. v čase činu bol, o to viac z jeho odborného pohľadu je evidentné, že predmetné pristavené vozidlo nemôže spĺňať technické a po meraní ani emisné parametre pre umožnenie jeho ďalšieho prevádzkovania na pozemných komunikáciách.

Z uvedených okolností požiadavky (agenta) K. K. voči obžalovanému S. V. na vykonanie technickej a emisnej kontroly predmetného vozidla je zjavné, že iniciatívne - i keď nie priamo slovne - navádzal obžalovaného na spáchanie trestného činu, čo v jeho pozícii agenta zodpovedá ustanoveniu § 117 ods. 2 Tr. por., ktorý procesný postup nezodpovedá činnosti pre odhaľovanie trestných činov - § 117 ods. 1 Tr. por. - ak sa nejedná o korupciu verejného činiteľa alebo zahraničného verejného činiteľa, čo je i konkrétny prípad obžalovaného S. V..

Odvolací súd poukazuje na to, že v prejednávanom prípade sa nejednalo o preukazovanie v minulosti spáchaného trestného činu alebo o skutočnosť, že získané poznatky odôvodňovali podozrenie, že má byť spáchaný trestný čin uvedený v ustanovení § 117 ods. 1, pričom musí ísť o podozrenie z pripravovania spáchania konkrétneho skutku majúceho znaky trestného činu, nie o všeobecný poznatok o možnom konaní nesúcom znaky trestného činu, ktoré by obvinený inak neučinil, nebyť už popísaného iniciatívneho navádzania obžalovaného S. V. na spáchanie trestného činu agentom K. K. v súvislosti s technickou a emisnou kontrolou vozidla Ford Mondeo na stanici technickej kontroly v Malackách dňa 18. mája 2012.

Základným procesným predpisom, ktorý upravuje trestné konanie, je Trestný poriadok. V § 2 ods. 1 ustanovuje, že nikto nemôže byť stíhaný ako obvinený inak než zo zákonných dôvodov a spôsobom, ktorý ustanovuje tento zákon. Toto ustanovenie je premietnutím zásady vyjadrenej v čl. 17 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky do zákona o trestnom konaní súdnom. Z toho potom vyplýva, že pokiaľ orgán činný v trestnom konaní iniciatívne a vlastnou aktivitou vytvorí podmienky a navodí situáciu so zjavnou snahou, aby bol trestný čin spáchaný, rozšírený jeho rozsah, resp. aby bol dokonaný, pôjde o exces z hraníc a pravidiel, v ktorých sa trestné konanie realizuje. V dôsledku toho sú dôkazy takýmto spôsobom získané od počiatku nezákonné a v trestnom konaní nepoužiteľné (§ 119 ods. 2 Tr. por.).

V prejednávanej trestnej veci obžalovaného S. V. je nutné zdôrazniť, že súd prvého stupňa po vykonanom dokazovaní dospel k záveru, že skutkový dej tvoriaci základ obžaloby sa udial, avšak skutok nenapĺňa všetky objektívne a subjektívne znaky žiadnej skutkovej podstaty trestného činu, čo malo za dôsledok oslobodenia obvineného spod obžaloby podľa § 285 písm. b/ Tr. por., teda že skutok nie je trestným činom.

Vina obžalovaného S. V. je Špecializovaným trestným súdom postavená primárne na dvoch navzájom prepojených dôkazoch. Výpovedi svedka - agenta K. K. a obrazovo - zvukovým záznamom, vykonaným týmto agentom. Táto osoba vystupuje v dvojedinom postavení. Ako agent, iniciujúci trestný čin obžalovaného usmerňovaný vyšetrovateľom (výpoveď svedka kpt. JUDr. X. J.) a ako následný nositeľ dôkazu o obsahu skutkového deja vo forme jeho výpovede ako svedka a vo forme nahrávania priebehu skutkového deja obrazovo-zvukovým záznamom, prehratie obsahu ktorého je súbežne dôkazom preukazujúcim komunikáciu medzi agentom a obžalovaným a na to nadväzujúcich aktivít. Oba uvedené

dôkazy sprostredkované K. K. sú však z dôvodov uvedených v predchádzajúcom texte odôvodnenia tohto rozsudku konaním extra legem (mimo zákona), a teda vykonané nezákonne a v trestnom konaní nepoužiteľné.

Skutok žalovaný prokurátorom, ktorý je predmetom rozhodnutia súdov, tak z hľadiska jeho preukaznosti zostáva na výpovedi obžalovaného S. V. z prípravného konania (výsluch zo dňa 19. mája 2012), kde spáchanie skutku priznal, ktorú výpoveď poprel verziou z hlavného pojednávania s príslušným vysvetlením zmeny dôvodu výpovede.

Podľa § 2 ods. 12 Tr. por. súd hodnotí dôkazy získané zákonným spôsobom podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne. Prihliada pri tom na zákonnosť ich nadobudnutia, ich závažnosť, pravdivosť a vierohodnosť. Vychádzajúc z uvedeného tak pre konkrétnu trestnú vec obžalovaného S. V. z pohľadu udržateľnosti viny obžalovaného prokurátorom pre skutok uvedený v obžalobe, zostávajú len nepriame dôkazy, ktoré netvorí harmonický celok a nevedú tak k jedinému záveru o vine obžalovaného pre žalovaný skutok.

Podľa § 322 ods. 3 Tr. por. odvolací súd rozhodne sám rozsudkom vo veci, ak možno nové rozhodnutie urobiť na podklade skutkového stavu, ktorý bol v napadnutom rozsudku správne zistený alebo doplnený dôkazmi vykonanými pred odvolacím súdom. V neprospech obžalovaného môže odvolací súd zmeniť napadnutý rozsudok len na základe odvolania prokurátora, ktoré bolo podané v neprospech obžalovaného.

V prejednávanej trestnej veci obžalovaného S. V. odvolací súd rozhodujúc v intenciách ustanovenia § 323 ods. 3 Tr. por. za dodržania tam uvedených procesných podmienok, konštatuje, že zákon (Trestný poriadok) pri podaní odvolania prokurátorom v neprospech obžalovaného, umožňuje odvolaciemu súdu rozhodnúť v prospech obžalovaného aj pri absencii odvolania obžalovaného podaného v jeho prospech. Môže tak reagovať a reaguje na situáciu vzniknutú v konkrétnej trestnej veci, kde dokazovanie vykonané súdom prvého stupňa odôvodňuje pre obžalovaného priaznivejšie rozhodnutie než učinil tento súd, v konkrétnom prípade oslobodenie obžalovaného S. V. spod obžaloby nie podľa ustanovenia § 285 písm. b/ Tr. por. (skutok nie je trestným činom), ale podľa § 285 písm. a/ Tr. por. (nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý je obžalovaný stíhaný), keďže závery odvolacieho súdu uvedené v odôvodnení tohto rozsudku za použitia (minimálne) tézy in dubio pro reo (v pochybnostiach v prospech veci, teda obžalovaného) odôvodňujú takéto rozhodnutie.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.